

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania K. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 lutego 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 października 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz K. D. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 7 października 2021 r., III AUa [...], oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 13 listopada 2019 r., VII U [...] zmieniającego decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 28 czerwca 2019 r. i uznającego, że odwołująca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu od 1 maja 2015 r.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 6 ust. 1

pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 14 oraz art. 20 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 423 ze zm., dalej jako ustawa systemowa); art. 3 i 9 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 162 ze zm.); przez brak zastosowania art. 83 § 1 k.c., jak również naruszenie przepisów postępowania – art. 233 k.p.c.

Skarżący organ rentowy wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że skarga „jest oczywiście uzasadniona, albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne”. W uzasadnieniu wniosku wskazano natomiast, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, przy czym żadne zagadnienie nie zostało prawidłowo sformułowane, oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych zaskarżonych przepisów prawa materialnego bez wskazania konkretnego przepisu ani zakresu, w jakim dany przepis wymaga stosownej wykładni.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia

rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, Legalis nr 1508600; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, Legalis nr 1482401; z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, LEX nr 2080880). Innymi słowy istotne zagadnienie prawne powinno kotwiczyć się w regulacji prawnej, która powinna zostać przeanalizowana i opracowana, tak aby to wpierw sam skarżący mógł stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2015 r., III UK 206/13).

Odnosząc się do drugiej z podstaw przesądu należy zauważyć, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, LEX nr 1982406). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący organ rentowy nie wykazał istnienia powołanych przesłanek przesądu. Dodatkowo uszło uwadze autorce skargi, że na etapie "przesądu" nie są badane podstawy kasacyjne. Zatem odwołanie się do tego fragmentu skargi kasacyjnej we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie jest poprawne. Ponadto Sąd Najwyższy jako sąd prawa nie może ponownie weryfikować prawidłowości zastosowania przez Sąd drugiej instancji poszczególnych przesłanek składających się na kwalifikację określonej aktywności ludzkiej jako działalności gospodarczej w rozumieniu art. 3 Prawa przedsiębiorców, skoro Sąd ten prawidłowo zinterpretował pojęcie działalności gospodarczej, prawidłowo określił wiązkę okoliczności branych pod uwagę na etapie subsumpcji określonej aktywności jako takiej działalności, a następnie zastosował przepisy i wyjaśnił, dlaczego całościowa ocena tych okoliczności przemawia za wynikiem końcowym jakim jest podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Ocena spełnienia kryteriów podlegania ubezpieczeniom społecznym

z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności odnoszona jest zawsze do stanu faktycznego konkretnej sprawy, którym Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany. W sprawie zaś Sądy ustaliły, że od dnia 20 maja 2013 r., to jest od dnia rozpoczęcia działalności gospodarczej, odwołująca prowadziła zawodową działalność w celach zarobkowych, przy czym do 30 kwietnia 2015 r. prowadziła salon fryzjerski, zaś po tej dacie usługi fryzjerskie realizowała w domach klientów lub u siebie w domu.

Wobec niewykazania przez skarżący organ rentowy istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 k.p.c.

a.s.